

a Petru Maior-líceum diákjai verses-énekes összeállításokkal léptek fel. A IV. osztályosok az Éljen a szabadság! című jelenetet mutatták be. Széki táncrendet láthattunk a hatodikosok, szatmári verbunkot és csárdást a Kaláka néptáncgyűttes előadásában. A bemutatott műsorszámok a felkészítő pedagógusok alapos és lelkes munkáját is tükrözték, amelyért a szervezők ezúton is köszönetüket fejezik ki. A záróakkord a Szikra Együttes és a kériői fiataloké volt. Zenés összeállításukban Kormorán-dalok hangzottak el, de a közönség lelkes tapsa más kedvelt dalokat is elővarázsolt tarsolyukból.

A résztvevők számára a tartalmas és változatos műsor után még igazabbakká váltak Wass Albert következő sorai: „Nekünk, magyaroknak, az Úristen különösen gazdag és színes örökséget adott. Az egész világon egyedül ez a mienk.”

Fodor Emőke
(Szabadság 2005. március 18.)

* * *

Akiknek Szamosújvár tiszteleg

A szamosújvári 51. számú „Czetz János” cserkészcsapat szerkesztésében és gondozásában, március 15. tiszteletére érdekes és ugyanakkor hasznos útmutató jelent meg. Túl 1848 szellemiségén és jelentőségén, a szerzők, akik ezúttal is kitettek magukért, röviden bemutatják a szabadságharcosok helyi síremlékeit, helytörténeti értékeit. Az olvasók megismerkedhetnek, többek között Adler Szeverin német származású honvédszázados, Ornstein József honvédőrnagy, Hermann János huszárőrmester, Giovanni Battista lándzsás lovaskapitány és Rózsa Sándor sírjaival. A kiadvány ugyanakkor bemutatja a szabadságharc legelső szamosújvári mártírját, Novák Tivadart, és olvashatjuk Raff László cserkészvezető gondolatait, Mit üzen 1848 idusának szellemisége címmel.

Erkedi Csaba (Szabadság 2005. március 16.)

* * *

Az Erdélyi Örmény Gyökerek Kulturális Egyesület tagjainak
DÍJMENTES szaktanácsadás

- építészeti,
- statikai
- és ingatlanügyekben.

30 éves tapasztalattal rendelkező okleveles építőmérnök, a Magyar Mérnöki és Építész Kamara tagja. Elérhetőség: tel/fax:209 2478

* * *

Czetz Jánosra emlékeztek Pécsen

A Pécsi Magyar-Spanyol Társaságtól március 8-ai klubestjükre szóló meghívót kaptunk a Civil Közösségek Háza Előadó termébe (Pécs, Szt. István tér 17.). Mint később megtudtuk, a Társaság elnöke Nagy Sándorné, Szilágyi Margit férjével együtt több évet töltött Argentínában, ott találkozott a Szabadságharc bukása után Argentínába emigrált Czetz János nevével. Róla, a szabadságharc legfiatalabb tábornokáról, az argentin tisztképző katonai akadémia létrehozójáról és első igazgatójáról emlékeztek meg a klubest keretében. A rendezvényt Prof. Dr. Fischer Ferenc, a Pécsi Tudományegyetem Újkori Történeti Tanszékének, és Spanyol Tanszékének vezetője nyitotta meg. Meleg hangú megnyitójában személyes élményeiről is beszámolt, melyből képet alkothattunk arról, milyen tiszteletben tartja az argentin nép és a hadsereg Czetz Jánost, a magyar szabadságharc - hazánkban már csaknem elfelejtett - tábornokát. Ezt követően a Társaság elnöke tartotta meg előadását, melyben részletekig menően ismertette Czetz János kalandos életútját az erdélyi Gidófalvától - kisgyermek korától - egészen nagy ívű pályájának végéig, 1904. szept. 6-án Argentínában bekövetkezett haláláig. Az előadás alatt körbejárt a hallgatóság között Czetz Jánosnak a buenos - airesi katonai akadémia dísztermében látható olaj portréjáról készült nagyméretű fényképe, melyet az ottani Magyar Nagykövetség ebből az alkalomból küldött el a Társaságnak. A rendezvényt még színebbé tette a „Magyarország az én Hazám” népdal-énekes dalkör közreműködése, akik népviseletbe öltözve szabadságharcos katonadalokat adtak elő, Faltysné Újvári Anna néprajzkutató, a Magyar Kultúra Lovagja, a Társaság titkára vezetésével. Végezetül hozzászólások és beszélgetés következett, majd üdítővel, sü-

teménnyel és Mate nevű teával is kínálták a jelenlévőket. Ez utóbbi eredetileg indián szó, tököst jelent. A délamerikai indiánok és példájuk nyomán a gyarmatosítók ivóökből fogyasztották ezt a „teát”. Mindannyian megkóstoltuk az emberi élet fenntartásához szükséges összes vitamint tartalmazó italt. E közben a helyszínen meg lehetett vásárolni Czetz János: Emlékezéseim, illetve Utazás Spanyolországban, és Nagy Sándorné, Szilágyi Margit: Diplomáciai küldetésünk Argentínában és Bolíviában c. könyveket. A rendezvényt követően a Társaság meghívta vacsorára, majd saját költségén elszállásolta az örmény kisebbségi önkormányzatoktól érkezett vendégeket. A rendezvényről beszámolt a Dunántúli Napló és a helyszínről riportot közvetített a Pécsi TV.

Harmath Kálmán

* * *

Fiatalok

Kirkósa Orsolya

A fiatal drámai szopránra 2003 őszén, a Hunyadi Lászlóban figyelhattunk fel, amelyben Szilágyi Erzsébet szerepében nagy szakmai és közönségsikert aratott. Tavaly az Attila Odabellájaként előbb a Margitszigeten, majd Debrecenben nyújtott emlékezetes alakítást, decemberi bemutatkozása az Operaházban Lady Macbethként a reveláció erejével hatott.

- Erdélyi származású vagy, de úgy hallottam, családi gyökereid Örményországig nyúlnak vissza.

- Az őseim 300 évvel ezelőtt jöttek el Örményországból, Apafy Mihály erdélyi fejedelem hívta be őket Erdélybe. A mai Szamosújvár helyén telepedtek le. Ezt a várost az örmények építették. A családom egyik fele onnan származik, úgyhogy félig örmény is vagyok. Családfánk az 1700-as évek elejéig vezethető vissza, de őseim már 1239-ben elindultak Ani városából a tatár hadsereg elől. A nevünk régen úgy hangzott, hogy Kirkor Sah - külön írva.

- Beszélsz örményül?

- A nagymamám még tudott örményül imádkozni, de beszélni már ő sem. Egyszer elkezdtem járnai örményórákra, de nem voltam elég kitartó.

- Közrejátszott-e indíttatásodban, hogy nagynénéd a híres kolozsvári szoprán, Kirkósa Júlia ?

- Igen, de más előzménye is van pályaválasztásomnak. A nagymamám is énekesnőnek készült, annak idején a budapesti Zeneakadémia hallgatója volt opera tanszakon, de a háború kitörése miatt haza kellett mennie Kolozsvárra. Amikor még élt, bennem látta az ő be nem teljesedett sorsát. Halála előtt úgy búcsúzott el, hogy „Unokám, te énekelj szépen, én mindig veled leszek”. Az énekes pályán való elindulásomban a nagynéném is közrejátszott, akinek minden opera-előadását láttam. Ő Budapesten is többször vendégszerepelt az Operaházban.

- Már kiskorodban kiderült, hogy tehetséged van az énekléshez?

- Iskolai ünnepeken énekeltem, de igazán 15 évesen döntöttem el, hogy operaénekesnő leszek. Kezdetben hárfázni szerettem volna, de végül az éneklés lett életem értelme. Már gyermekkoromban „megfertőződtem” az operával. Annak idején Kolozsváron a magyarság színházban, templomban és operában találkozott. Minden előadásra elmentünk, volt olyan, hogy az estét a Román Operában kezdtük, majd a szünetben átrohantunk a Magyar Operába.

- Zenei tanulmányaidat hol végezted?

- Először magánúton tanultam, majd a Zenelíceumban érettségiztem - az utolsó két évet, a XI-XII. osztályt jártam ott. Ezután jelentkeztem a Gh. Dima Zeneakadémiára, ahová csak harmadjára vettek fel. 1998-ban a denevér Rosalindájával államvizsgáztam, majd az egyéves mesteri tanfolyamra jártam, Julian Jurja osztályába. De azt már nem fejeztem be, mert közben megváltozott a vezetőség a Zeneakadémián. Nagynéném mindvégig figyelt a hangomra, de szeretettel emlékszem Papp Vilma és Dan Serbac tanáraimra is.

- Az Akadémia elvégzése után nem vezetett egyenes út az Állami Magyar Operába?

- Jelentkeztem az igazgatónál mint frissen végzett drámai szoprán. Tudtam, hogy többen nyugdíjba vonultak, ezért úgy gondoltam, van esélyem. Az igazgató azonban azt mondta, hogy neki inkább megéri a nyugdíjasokat visszahívni vendégszerepelni, mint a fiatalokat elindítani. Így aztán nem kerültem be, és énektanárként helyezkedtem el a kolozsvári balettiskolában.

- Hogyan kerültél Magyarországra?